

Cathy Cassidy

KOOKOS-
KARAMELLI

Suklaamuruset

WSOY

Suklaamuruset-sarjassa aiemmin ilmestyneet

Kirsikkasydän

Vahtokarkkitaivas

Kesäunelma

Cathy Cassidy,

Suklaamuruset ¼

Suomentanut Ulla Selkälä

Werner Söderström Osakeyhtiö — Helsinki

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

COCO CARAMEL

TEXT COPYRIGHT © CATHY CASSIDY, 2013

ILLUSTRATIONS COPYRIGHT © PUFFIN BOOKS, 2013

ALL RIGHTS RESERVED.

SUOMENKIELINEN LAITOS © WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41124-7

PAINETTU EU:SSA

Hei!

Oletko sinä halunnut joskus muuttaa maailmaa? Coco Tamberry uskoo, että hän voisi tehdä sen vanhalla viululla, pörröisellä pandalakilla, repullisella muffineja ja *SUURELLA* päättäväisyydellä. Ikävä kyllä hän ei ole ottanut huomioon pahantuulista ja eristäytyvää Lawrie Marshallia, joka tuntuu pitävän naurrettavana kaikkia hänen ponnistelujaan. Kun kaksikko huomaa yhdistävänsä voimansa huonosti kohdeltujen ponien pelastamiseksi, tiedossa on varmasti ongelmia...

Coco on poikatyttö, jolla on suuria suunnitelmia ja hurjasti intoa. Hän välittää asioista ja haluaa korjata kaikki vääryydet, mutta hän on impulsiivinen – hän toimii usein ennen kuin ajattelee. Sillä välin kun Coco pelastaa kuumeisesti maailmaa, hänen oma perheensä on hajoamassa, mutta Coco ei pysty auttamaan rakasta isosiskoaan kiinnittämättä samalla huomiota itseensä ja valheiden ja petoksen verkkoon, jonka on punonut salatakseen ottamansa vaaralliset riskit.

Coco muistuttaa kovasti minua itseäni kaksitoistavuotiaana. Olen yhä hulluna eläimiin ja vihaan kaikkea epäoikeudenmukaisuutta, ja jos uskoisin pystyväni pelastamaan maailman kakujen avulla, tekisin Cocon tavoin ehdottomasti parhaani!

Kookoskaramelli on Suklaamuruset-sarjan neljäs osa. Se on tarina kasvamisesta ja rohkeudesta tehdä se, minkä katsoo oikeaksi, vaikka ”oikein tekeminen” ei olekaan sitä mitä alun perin luuli... Käperry mukavasti tuoliin kylmä suklaapirtelö toisessa ja kirja toisessa kädessä ja antaudu seikkailun vietäväksi.

Cathy Cassidy

Kiitos...

...Liamille, Calille ja Caitlinille siitä, että olette huipputyyppejä, ja kiitos äidille, Joanille, Andyille, Lorille ja koko suurenmoiselle perheelleni. Helenille, Sheenalle, Fionalle, Jessielle, Lalille ja Maggielle kiitokset halauksista, suklaasta ja kannustuksesta, ja kaikille ihanille ystäväilleni kiitos, että kestätte minua!

Kiitän myös alati kärsivällistä avustajaani Ruthia, matikkanelo Martynia ja loistavaa agenttiani Darleya ja hänen tiimiään. Halaukset kustannustoimittajalleni Alexille, samoin Amandalle, unohtamatta Saraa ja hänen upeaa kuvitustaan. Suurkiitokset Adelelle, Jaydelle, Julialle, Emilylle, Samanthalle, Helenille ja koko Puffin-kustantamon luovalle, taitavalle tiimille.

Erityiskiitokset Roylle ja Jeanille siitä, että sain käyttää tarinassa heidän nimiään. Jean johti ratsastuskoulua, jossa kävin yhdeksänvuotiaana. Olin täysin lahjaton ratsastaja, mutta Roy ja Jean ovat pysyneet kaikki nämä vuodet rakkaaina perheystävinä. Ja viimeisenä vaan ei vähäisimpänä, kiitos kaikille ihanille, uskollisille lukijoilleni – TEIDÄN takianne kaikki uurastus kannattaa!

Perhe on kuin suklaarasia, jonka konvehdeista jää enimmäkseen hyvä maku suuhun, mutta joukkoon mahtuu kummallisiakin sattumia. Minun perheessäni omituisia tapauksia riittää... ja sitten väitetään, että minä olen se outo. Niin varmaan.

Myös elämän sanotaan olevan kuin suklaarasia ja ettei kaiken, mitä siltä saa voi odottaa olevan sellaista, mistä itse tykkää. Minusta väite tuntuu järjettömältä, ja koska äiti ja isäpuoleni Paddy pyörittävät suklaayritystä, niin minunhan se pitäisi tietää. Kannattaa valita vain omia lemppareitaan, vaikka ne eivät olisikaan hienossa rasiassa. Pienellä suunnittelulla saa sen mitä haluaa ilman ikäviä yllätyksiä. Yksinkertaista.

Nojaan selkääni puunrunkoon viulu sylissäni.

Lopetin juuri harjoittelun. Olen soittanut viulua vasta vuoden, ja koska perheeni ei ole erityisen musikaalinen eikä erityisen suvaitseva aloittelevia viulisteja kohtaan, en saa soittaa sisällä.

Kotonamme Tanglewoodissa toimii aamiaismajoitus, ja äiti sanoo, että soittoni saattaisi häiritä asiakkaita ja et-

tei hänellä ole varaa menettää heitä. Siinä näet mitä joudun kestäämään, sillä vain yksi tai kaksi asiakasta on valittanut, ja siitäkkin on jo ikuisuus! Se tapahtui silloin kun olin vasta aloittanut. Nykyään olen paljon parempi, eikä soittoni kuulosta enää yhtään siltä kuin kissoja hirtettäisiin.

Aamiaismajoitusyritys on sitä paitsi viime aikoina hiipunut hyvin alkaneen suklaabisneksen takia, joten en tajua miksi kukaan välittää, vaikka menettäisimmekin yhden tai kaksi asiakasta, jotka luultavasti ovat kaiken lisäksi sävelkuuroja. Siitä huolimatta minut on häädetty talosta ja joudun harjoittelemaan ulkona lempikiipeilypuussani. Puuni on tammi, jossa saa otettua mukavan asennon, koska yksi paksu oksa kasvaa rungosta juuri oikeassa kulmassa. Toin tänne pehmusteenkin yhdestä puutarhatuolistista, ja jos haluan, voin nostaa jalat ylös ja nojata selkääni runkoon aivan niin kuin istuisin muhkuraisessa, vanhassa nojatuolissa.

Tai sitten voin antaa jalkojen roikkua, niin kuin nyt, ja katsoa tammen lehvien välistä alas maahan. On lokakuu, syysloma on lopuillaan, ja lehdissä näkyy sataa erilaista kullan, poltetun oranssin ja punaisen sävyä. Ilmassa on selvää talven tuntua, ja minulla on kaulaliina, villapaita ja pipo. Vielä ei ole niin kylmä, että tarvitsisin käsineitä, mutta pian on. Se, joka on joskus yrittänyt soittaa viulua punamustaraitaiset villasormikkaat kädessä, tietää, että se on hankalaa.

Luulisi, että perheeni säälisi minua ja antaisi minun

harjoitella sisällä, mutta sitä on turha odottaa. Välillä pidän heitä moukkina.

Koulukavereideni mielestä perheeni on cool, mutta he eivät tiedä puoliakaan. Äidillä ja Paddylla on aina tuhat rautaa tulessa, kun he pyörittävät aamiaismajoitusta, hoitavat suklaayritystä ja yrittävät keksiä uusia ideoita tryffeleihin ja käsinmaalattuihin rasioihin. Ja mitä tulee neljään siskoon... no, se voi olla tosi rasittavaa, varsinkin jos on itse nuorin.

Sitä paitsi kuten sanoin, perheeni on täynnä omituisia tapauksia.

Vanhin siskoni Honey on ehdottomasti enemmän suklaarasian karvas kuin makea konvehti. Hän näyttää suloiselta ulospäin, mutta sisimmältään hän on kauhea kapinallinen. Tuntuu, ettei hän kunnioita mitään rajoja ja sääntöjä. Hän aiheutti kesällä vahingossa tulipalon ja yritti karata, ja muutamaa viikkoa myöhemmin hän oli koko yön poissa kotoa ja pinnasi koulusta syyslukukauden ensimmäisen päivän. Kaikki luulivat hänen karanneen taas, ja poliisi ja lastensuojeluviranomaisetkin sotkettiin asiaan. Pelottavaa. Honey näyttäisi nyt rauhoittuneen, mutta kuinka pitkäksi aikaa?

Siskopuoleni Cherry on kiva, mutta kun hän muutti meille vuosi sitten, hänellä oli vaikeuksia erottaa totuus mielikuvituksesta. Hänellä oli myös vaikeuksia pysyä erossa Honeyn poikaystävästä, ja nyt he kaksi ovat pari. Se on hienoa Cherrylle, mutta ei niin hienoa Honeylle. Sen jälkeen kun Shay jätti Honeyn, Honey on deittaillut

melkein kaikkia Somersetin poikia, mitä epäsovivampia, sen parempi. Cherrylle ja Shaylle tuli vähän aikaa sitten viikoksi ero, ja huhuttiin, että se oli Honeyn syytä, mutta he ovat palanneet taas yhteen ja ovat nyt entistäkin tiiviimpi pari. Ei pidä käsittää väärin, pidän Cherrystä tosi paljon, mutta siitä huolimatta toivon, ettei hän olisi pihkaantunut Shay Fletcheriin.

Ja mitähän vielä... Siskoni Skye tykkää pukeutua kuolneiden tyttöjen vaatteisiin, tai »vintageen», kuten hän itse niitä rytkyjä kutsuu. Viime vuonna hän ihastui johonkin keksimäänsä kummituspoikaan. Tänä vuonna hänellä on etäpoikaystävä Lontoossa, ja he kirjoittelevat ja tekstailevat ja meilailevat jatkuvasti. Jos minulta kysytään, Skyen olisi kannattanut pysyä siinä kummituspojassa.

Mitä taas tulee Skyen kaksoissiskoon Summeriin... luulin, että hänellä oli kaikkea: kauneutta, lahjakkuutta, suosiota, suuria unelmia, päättäväisyyttä. Hän sai täksi lukuvuodeksi stipendin yhteen balettikouluun, joka on sisäoppilaitos, mutta hän heitti kaiken menemään, koska murtui paineiden alla. Hänen unelmansa muuttui painajaiseksi, josta hän ei ole vieläkään toipunut. Summer on nykyisin vain varjo entisestään – heikko, hauras, eksyksissä. Hän näykkii ruokaansa niin kuin pelkäisi, että se on myrkytetty, ja meidän täytyy kulkea varpaisillaan hänen lähellään ja teeskennellä, että kaikki on hyvin, vaikka tiedämme asioiden olevan tosi huonosti.

Summer viettää kaiken aikansa Alfie Andersonin kanssa, joka ei todellakaan ole cool, vaan sellainen poika,

joka panee sokerin sijasta suolaa toisen kaakaoon ja pitää sitä hauskana pilana. En ihan totta tajua, mitä Summer hänessä näkee.

Pojista ei ole muuta kuin harmia. Jos ne katoaisivat maapallolta, Honey, Cherry, Skye ja Summer olisivat takuulla paljon onnellisempia ja hauskenpia tyyppejä. Minä olen sitä mieltä, että eläimet ovat paljon luotettavampaa ja antoisampaa seuraa kuin pojat.

Katson lehvien läpi Fred-koiraamme, joka odottaa puun juurella kärsivällisesti, ja lemmikkilammastani Humpuukia, joka mussuttaa ruohoa lähellä. Näetkö nyt? Eläimet ovat uskollisia. Ne eivät välitä, vaikka soitankin muutamassa kohdassa väärin. Ne eivät ikinä arvostele eivätkä tuota pettymystä.

Ihmiset voivat oppia paljon eläimiltä. Tiedän, etteivät siskoni ole täydellisiä, mutta rakastan heitä ja pidän heidän puoliaan. Jos joku sanoo heistä jotain ikävää, puolustan heitä viimeiseen hengenvetooni saakka.

Siinä että on nuorin on se huono puoli, ettei minua oteta vakavasti. Olen ikuisesti perheen vauva, mikä voi olla tosi ärsyttävää. Mutta minä näytän heille. Olen suunnitellut elämäni viimeistä piirtoa myöten, ja olen varma, että siitä tulee mahtavaa!

Haluan työskennellä eläinten parissa, ja niinpä aion tehdä isona vapaaehtoistyötä ja pelastaa lajeja, jotka ovat vaarassa kuolla sukupuuttoon. Olen jo aloittanut tämän, koska totuus on, että aika käy vähiin. Järjestän maanantaina koulussa leivosmyyjäiset uhanalaisten pandojen hy-

väksi, ja ennen syyslomaa panin alulle vetoomuksen leveähuulisarvikuonojen pelastamiseksi. Keräsin siihen 233 allekirjoitusta ja lähetin sen maamme päättäjille ykkösluokan postimerkillä varustetussa kuoressa.

Kun olen pelastanut pandat, leveähuulisarvikuonot ja joukon muita uhanalaisia eläimiä, opiskelen eläinlääkäriksi, ja sitten asun meren rannalla isossa talossa (vähän samanlaisessa kuin Tanglewood) ja kasvatan siellä omia hevosia ja soitan viulua ihan milloin huvittaa. Sisällä ja ulkona.

Tiedän mitä haluan, eikä minusta tunnu, että pyydän liikaa.

Jos elämä on kuin suklaarasia, pidän vain huolen, että valitsen tarkasti. Miksi haaskata aikaa nougatiin ja toffeeeseen, joka vain katkoo hampaat, kun voi saada sellaista, mistä oikeasti tykkää? Pidän melkein kaikista tryffeleistä, joita isäpuoleni Paddy valmistaa Suklaamuruset-yrityksessään, mutta paras on ehdottomasti kinuskikaramelli, jonka Paddy kehitteli minulle jokin aika sitten kaksitoistavuotissyntymäpäiväni kunniaksi.

Jos elämäni on kuin suklaarasia, suunnittelen kaiken huolellisesti ja varmistan, että valitsen joka kerta täyteläisen, pehmeän, makean kinuskin.

Pystytän myyntipöydän Exmoor Parkin alakoulun aulaan, peitän sen punavalkoruudullisella liinalla ja ripustan eteen käsinmaalatun lakanan, jossa lukee: *Pelasta isopanda*. Sitten asettelen pöydälle lautaset ja järjestelen niille itsetehdyt muffinini, joihin loihdin kuorrutteella pieniä mustavalkoisia pandannaamoja. Kuka voisi vastustaa?

»Nuo näyttävät paremmilta kuin ne valaat, joita teit viime kerralla», ystäväni Sarah sanoo. »Nuo ovat oikeastaan aika söpöjä. Mitä me peritään noista? Kymmenen pennyä? Vai kaksikymmentä?»

»Kolmekymmentä, ja viidelläkymmenellä saa kaksi», päättän. »Rahathan menevät hyväntekeväisyyteen.»

On ensimmäinen koulupäivä syysloman jälkeen, ja Sarah ja minä saimme luvan lähteä historian tunnilta kymmenen minuuttia aikaisemmin pystyttämään pöytää, että voisimme käyttää välitunnin heti kellon soitua mahdollisimman tehokkaasti varsinaiseen myymiseen.

Sarah panee tarjolle muovirasian, jossa on suklaapaloja, ja minä kaivan esiin vähän lässähtäneen victoria-

kakun, peltirasiallisen riisimurokarkkeja ja kulhollisen pikkuleipiä, joista surukseni tuli kovia kivikakkaroita. Ystäväni antavat aina tukensa tempauksilleni ja auttavat jotenkin. Järjestelen pöydälle omatekoiset lehtiseni, joissa kerrotaan, miksi isopanda on uhanalainen ja tarvitsee apuamme. Olen oppinut kantapään kautta, etteivät yritykseni kerätä varoja hyväntekeväisyyskävelyillä tai hiljaisilla hetkillä herätä koulutovereissani vastakaikua. He luopuvat paljon todennäköisemmin rahoistaan leivosten takia.

»Okei», Sarah sanoo. »Kolmekymmentä sekuntia alkuun. Varo niitä poikia alemmalta luokalta, olen varma, että ne näpistivät viime kerralla kauraneliöni!»

»Kukaan ei uskalla pihistää muruakaan minun silmieni alta», minä lupaan.

Vedän päähän tekoturkiksesta valmistetun pandalakini, jossa on pystyssä sojottavat korvat, ja suoristan hartiani valmiina taistoon.

»Nyt se alkaa», sanon Sarahille. »Pandojen puolesta!»

Kello soi, ja aula tulvahtaa täyteen oppilaita. He haistavat leivonnaiset ja parveilevat myyntipöydän ympärillä kahmien pandamuffineja ja victoriakakkusiivuja ja työntävät lämpimiä, tahmeita kolikoita peltiseen keräyslippaaseen.

Yksi söpö pikkutyttö ostaa viidellä punnalla koko tölkillisen riisimurokarkkeja, koska hänen äidillään on syntymäpäivä. Sitten eräs alempiluokkalainen luihu poika yrittää sujauttaa taskuunsa pari suklaapalaa, ja nappaan

häntä tiukasti kiinni ranteesta. »Viisikymmentä pennyä, kiitos», sanon herttaisesti. »Rahat menevät isopandan hyväksi!»

»Mihin se niitä tarvitsee?» poika kysyy antaessaan vastahakoisesti rahat.

»Siihen että selviäisi», selitän kärsivällisesti. »Ne ovat kuolemassa sukupuuttoon, koska bambumetsät kaadetaan ja pandat syövät pääasiassa bambunversoja.»

»Miksei ne sitten syö jotain muuta?» poika kysyy. »Kaalaa ja ranskiksia. Hampurilaisia. Suklaapaloja.»

Pyöritään silmiäni. »Eivät ne voi», sanon. »Ne ovat *pandoja*, eivät ihmisiä. Ne on luotu syömään bambunversoja, ja ihmiset tuhoavat niiden elinympäristön. Meidän tehtävä on pelastaa ne!»

Pojan ilme muuttuu kovaksi. »Jos tuo on totta, sinun ei todellakaan pitäisi käyttää pandalakkia», hän sanoo. »Sehän on ihan sairasta.» Hän menee matkoihinsa suklaapalaa ahmien.

Pojat ovat tosi raivostuttavia ja tyhmiä, varsinkin ne, jotka ovat pari vuotta alemmalla luokalla.

Eivätkä omanikäiseni pojat ole juurikaan parempia. Lawrie Marshall on änkenyt itsensä myyntipöydän eteen ja lukee pandalehtistäni pilkallinen ja tympääntynyt ilme naamallaan.

Lawrie on hankalin ja pahantuulisin poika, jonka olen milloinkaan tavannut. Hän on yksinäinen susi, joka huokuu kiukkua ja johon sekä muut oppilaat että opettajat pitävät etäisyyttä. Jos hän olisi suklaata, hän olisi joku

Paddyn karseista kokeiluista – vaikka tummaa suklaata, jossa on täytteenä cocktailkurkkua ja likööriä tai jotain muuta yhtä kamalaa.

Hän on kai kuitenkin heikkona makeaan, koska tulee aina leivosmyyjäisiini.

»Miten voit luulla, että maailmaa voi muuttaa leivoksilla?» hän kysyy äreästi samalla kun sujauttaa paperipussiin neljä muffinia ja ojentaa minulle punnan kolikon.

»Luulenpahan vain», sanon. »Minä välitän pandoista, ja täytyyhän siitä olla apua, jos voi jotenkin herättää tietoisuutta niiden ahdingosta ja kerätä niille rahaa.»

Lawrie hymähtää. »Mitä tuon mustavalkoisen kuorutuksen on tarkoitus esittää? Mäyräkö?»

»Pandan naamaa», sanon hammasta purren. »Tietysti.»

»Just», hän ynähtää. »Älä kuitenkaan jätä päivätöitä.»

Pyöritän silmiäni.

»Kiva lakki muuten», Lawrie letkauttaa lähtiäisiksi. Saan vain vaivoin kukistettua kiusauksen heittää häntä kauraneliöllä takaraivoon.

»Älä välitä tuosta tyypestä», Sarah sanoo. »Se on nousut väärällä jalalla.»

»Täh?»

Sarah kohauttaa olkapäitään. »Se on vain sellainen sanonta. Tuo poika on vihainen koko maailmalle. Ärhentelee kaikille. Älä ota sitä henkilökohtaisesti.»

Opettajat ostavat viimeiset leivokset opettajainhuoneeseen, ja jaan loput lehtiset kaikille, jotka huolivat.

»Tässä täytyy olla ainakin kaksikymppiä», Sarah sa-

noo katsoessaan naama loistaen keräyslippaaseen, ja yhtäkkiä minut valtaa epäily ja pettymys. Kaksikymppiä ei ole paljon, varsinkin kun ottaa huomioon, miten paljon maksoin jauhoista, munista, sokerista ja kuorruteaineista, joita muffineihin meni. Olen varma, ettei sillä summalla pelasteta isopandoja. Katsoessani ympärilleni näen lattialla pöydän ympärillä puolenkymmentä poisheitettyä pandalehtistä ja mielialani laskee entisestään.

Maailman pelastaminen leivosten avulla taitaa olla vaikeampaa kuin luulinkaan.

Mulkoilen Lawrie Marshallin perään, kun hän harppoo pois päin käytävällä. Minusta hän ei ole niinkään noussut väärällä jalalla kuin pudonnut vauvana etikkatynnyriin.

Kaksitoistavuotias

Coco Tanberry on

ehkä perheensä kuopus, mutta hän on yhtä **pippurinen** kuin isosiskonsa **Honey** ja määrätietoinen kuin kaksoiset **Summer** ja **Skye**. Coco on aito maailmanparantaja, ja lähimpänä hänen oikeudenmukaista sydäntään ovat **eläimet**, niin Kiinassa elävät jättiläispandat kuin oman perheen lemmikit. Hänen inhokkejaan ovat pojat noin yleensä – ja yksi Lawrie Marshall aivan erityisesti.

Cocon **lempiharrastus** on ratsastus, ja kun hänen **suosikkiponinsa** myydään, Coco suree aidosti. Hän päättää ottaa selvää

uudesta omistajasta,

hänellä vasta onkin syytä murheeseen... Cocon on aika ottaa ohjat omiin käsiinsä.

Kookoskaramelli

on neljäs kirja Suklaamuruset-sarjassa, jossa arkisen kirpeät sattumukset ja suuret haaveet kohtaavat.

Kuusiosaiseksi kasvaneessa sarjassa jokainen sisko saa kertoa tarinansa.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 411247

N84.2

ISBN 978-951-0-41124-7

